

byde dem ved Lov, og er det naaet, saa ere de affstaaede. — Da jeg har Ordet, vil jeg kun s ie en Bem rkning til, som jeg nærmest vil rette til det  erede Medlem for Rj ge (Hjrup), der havde Ordet igaar, og tildeels ogsaa til det  erede Medlem, som nu talte. Det er angaaende den besynderlige Opfattelse, som atter og atter kommer frem om, hvad det var, vi forhandlede i 1876—77. Jeg fastholder min Opfattelse, at de Herrer i en meget ringe Grad maa have fulgt med i Forhandlingerne dengang, naar de kunne have en saadan Opfattelse af, hvad det dengang dreiede sig om. De Herrer gaa for det F rste ud fra, at det var H ires F rdringer, som Krigsminister Haffner dengang stillede, og at man, dersom man havde fulgt Krigsminister Haffner, havde s iet H ire i dets F rdringer. Kan der siges Noget, der er i mere direkte Strid med Kjendsgjerningerne? Det Lovforslag, som Krigsminister Haffner indbragte, men ikke var istand til at gjennemf re mod H ires Modstand, kostede ham jo hans Stilling som Minister. Nu siges det altsaa, at det var H ires F rdringer, Krigsminister Haffner dengang har frem, men dertil vil jeg s ie, at de F rdringer, som Krigsminister Haffner dengang stillede, var man dengang villig til fra vor Side at gaa ind paa, og naar jeg dengang talte som Ordf rer for Udvalget, talte jeg ogsaa paa mine Meningsfallers, Flertallets, Vegne, idet jeg udtalte, at man var tilb ielig til at indr mme Krigsminister Haffner de F rdringer, han opstillede, dersom han i det Hele taget kunde s re Sagen igjennem. Vi havde altsaa ikke beh vet at bie til 1881 for at faae Sagen f rt igjennem. Hvis vi havde kunnet gjennemf re den i 1877 med det, vi dengang kunde blive enige med Krigsministeren om, saa var det sket. Saa havde vi ikke beh vet at bie, men vi maatte bie, fordi Sagen ikke dengang lod sig gjennemf re. Det er ikke saa, som det  erede Medlem fra Rj ge gjorde gjeldende, at man i 1877 var kommen Krigsministeren imøde og havde opnaaet et Standpunkt, og at man nu forhandlede videre paa dette faalebes, at man atter nu delte Uenigheden, idet man gif ud fra Indr mmelserne fra 1877 paa den ene Side og det, som stillede op af H ire, paa den anden Side, og at saa nu denne nye Overenskomst angik Resten af Uenigheden og afsjorde denne. Det er ikke Tilf llet. De Indr mmelser, der dengang gjordes Krigsminister Haffner for at s re Loven igjennem, vare i det Vesenlige to, og jeg skal atter og atter gjentage dem, for at Ingen skal v re i Tvivl derom. Hovedindr mmelsen, som de  erede Medlemmer ville erfare ved at gjenneml se Udvalgsbet nkningen, var Redaktionen af § 32. Det, som Krigsminister Haffner erkl rede, var uafviselig n dvendigt for os at slutte os til, hvis Loven kunde s res igjennem, var Gjennemf relsen af  stertjenesten for samtlige med F ngselsstraf

straffede Soldater. Vi erkl rede dengang, at det var med megen Modstr ben og stor Betænkelighed, at vi gif ind derpaa, vi faae alle Ulemperne ved denne Bestemmelse, men vi b iede os dengang for at opnaa en Mulighed for at faae Reformen gjennemf rt. Det var Basis for Forhandlingerne dengang, og dertil kom ved 3die Behandling Muligheden af fremtidig at indr mme Anvendelsen af B iestrafpen i Felten og ved Troppesamlinger. Nu se dog altsaa de Herrer, at der nu er forhandlet paa et andet Grundlag med et andet Udgangspunkt, med det Udgangspunkt, at hele  stertjenesten skal bortfalde. Det, som egentlig var H rneftenen for Forhandlingerne i 1877, er nu borte, og der bliver nu Sp rgsmaal om, paa hvilke andre Punkter det iaar har gjaldt om at tilveiebringe en Overenskomst ikke med det Standpunkt altsaa, som General Haffner dengang fores gte, men med det Standpunkt, som H ire fores gte i 1877, og det er denne Forhandling altsaa med et nyt Udgangspunkt og paa et nyt Grundlag, der har f rt til det Resultat, som foreligger i dette Dieblik, og som, jeg gjentager det, er af den Bestaaffenhed, at jeg ubetinget betegner det som et Fremskridt fremfor det, som vi kunde have opnaaet ved Lovens Gjennemf relse i 1877.

J. Madsen: Jeg har v ret med til at stille  ndringsforslaget under Nr. 2 som gaar ud paa en For ndring i Lovforslagets § 9 om, at paa dem, som d mmes ved Krigsretsdom, skal Dommen fuldbyrdes i Overensstemmelse med de borgerlige Love. Det er et Punkt, som er mig af ikke ringe Betydning; jeg tror heller ikke, at der hos de  vrige Medlemmer af Udvalget er nogen meget stærk Modstand imod det, og jeg har heller ikke h rt, at nogen af de  erede Forsvarsministre har udtalt sig imod det. Det, som jeg har tilsigtet ved at deltage i at stille dette  ndringsforslag, er for det F rste, at det forekommer mig, at, naar menige Krigsm nd skulle kommanderes til at s de en Kammerat, kan Bedkommende, der er d mt, let blive Skive for feilagtige Skud; thi det forekommer mig, at den F relse, at skulle s de en Kammerat, let kan indvirke saa stærkt paa de Bedkommendes Nerver, at de ikke kunne sigte med nogen stor Sikkerhed. Det var den f rste Grund, hvorfor jeg har v ret med til at stille dette Forslag. Min anden Grund er den, at naar det siges, at Dommen skal fuldbyrdes i Overensstemmelse med de borgerlige Love, har jeg ogsaa

Rettelse.

Ep. 3210, L. 4 f. o.: „hvervede“, l s: „henh rende“.